

Jezusa i która, między innymi, przejawia się w Jego żywej komunikacji z Bogiem Ojcem, uczniami i spotykanymi ludźmi, jest komunikacją rodzącą życie dla wszystkich, którzy otwierają się na jej orędzie.

Życie

Do Najświętszego Serca Pana Jezusa

Jezu, Boski Mistrzu, dziękuję Twemu najśłodszemu Sercu i wysławiam Je za wielki dar, jakim jest Kościół. On jest Matką, która naucza nas prawdy, prowadzi drogą ku niebu i przekazuje nam życie nadprzyrodzone. Kościół święty, Twoje Ciało Mistyczne, prowadzi dalej Twą zbawczą misję na ziemi. Jest on bowiem arką zbawienia, jest nieomylny, nieskazitelny i katolicki. Wyjednaj mi łaskę miłowania go, tak jak Ty go miłowałeś i uświęciłeś Krwią swoją. Oby cały świat go znał, oby każda owca weszła do Twojej owczarni, a wszyscy pokornie współpracowali dla Twego królestwa.

Syjon matką wszystkich ludów (Ps 87)

Pan miłuje to, co założył na świętych górach:

bramy Syjonu bardziej niż wszystkie namioty Jakuba.

Zaszczytne słowa mówią o Tobie,
o Miasto Boże!

Wymienię Rahab i Babilon wśród tych, co mnie znają.

Oto Filistyni i Tyr, i Kusz: oni tam się urodzili.

O Syjonie mówić się będzie:

„Wszyscy co do jednego w nim się urodzili,
a On, Najwyższy, utwierdzi go”.

Pan zapisze w księdze narodów:

„Oni się tam urodzili!”.

I będą śpiewać wśród tańców:

„Wszystkie moje źródła są w tobie!”.

„STANOWIMY JEDNO CIAŁO W CHRYSZTUSIE”

Wspólnota, jaką budujemy między sobą nie może być oparta jedynie na ludzkich zależnościach, zbieżnych cele, korzyściach grupy czy „partyjnych” sympatiach. Prawdziwa wspólnota zakonna to przywilej i trud budowania Ciała Chrystusa i tworzenia wobec świata Jego wiarygodnego wizerunku. Wspólnota, jedność, służba... ożywiane braterską miłością są naszym sposobem budowania Kościoła i kontynuowania z powodzeniem Jego misji w świecie.

Prawda

■ *Sluchając słów św. Pawła Apostoła*

Jedność wspólnoty w bogactwie różnorodności jej członków jest możliwa dzięki łasce Bożej. Jezus Chrystus stojący w centrum wspólnoty jest jej spoiwem, źródłem życiodajnej siły i płodności apostołskiej.

Z Listu do Efezjan (4, 1-7. 11-16)

Błagam was ja, więzień w Panu, abyście postępowali w sposób godny powołania, jakim zostaliście wezwani. Z całą pokorą, delikatnością i cierpliwością znóście jedni drugich w miłości. Starajcie się zachować jedność Ducha, złączeni więzią pokoju. Jedno jest Ciało i jeden Duch, jak jedna jest nadzieja waszego powołania, do której zostaliście wezwani. Jeden jest Pan, jedna wiara, jeden chrzest, jeden Bóg i Ojciec wszystkich. On jest ponad wszystkimi, przez wszystkich i we wszystkich. Każdemu z nas została dana łaska według miary daru Chrystusa. [...] On także ustanowił apostołów, proroków, ewangelistów, pasterzy i nauczycieli, aby przygotowali świętych do pełnienia posługi budowania Ciała Chrystusa, aż wszyscy osiągniemy jedność wiary i poznanie Syna Bożego, doskonałe człowieczeństwo, miarę wielkości według pełni Chrystusa.

Obyśmy nie byli już dziećmi niesionymi przez fale i poddanymi prądom błędnej nauki głoszonej przez ludzi przewrotnych i przebiegłych, którzy łudzą fałszem. Bądźmy natomiast szczerzy w miłości i wzrastajmy pod każdym względem ku Temu, który jest Głową - ku Chrystusowi. Z Niego całe Ciało - złączone i powiązane dzięki mocy właściwej każdej części - wzrasta, budując siebie w miłości.

■ ■ ■ *Słuchając nauczania Kościoła*

Głębokie podziały między ludźmi, prowokowane egoizmami jednostek i społeczeństw, są źródłami cierpienia wielu osób. W charyzmat życia zakonnego Bóg wpisał „duchowość komunii”, która pozostaje wciąż aktualną odpowiedzią na deficyt prawdziwej jedności w świecie. Nim jednak zostanie propozycją dla innych, musi być praktykowana w codzienności naszych wspólnot zakonnych.

Z dokumentu „Rozpocząć na nowo od Chrystusa” (29)

Czym jest duchowość komunii? Jan Paweł w zwięzłych słowach, zdolnych do odnowienia relacji i programów, poucza: „Duchowość komunii to przede wszystkim spojrzenie utkwione w tajemnicę Trójcy Świętej, która zamieszkuje w nas i której blask należy dostrzegać także w obliczach braci żyjących wokół nas”. I jeszcze: „Duchowość komunii to także zdolność odczuwania więzi z bratem w wierze dzięki głębokiej jedności mistycznego Ciała, a zatem postrzegania go jako «kogoś bliskiego»”. Z tej zasady wypływają z żelazną logiką niektóre konsekwencje w sposobie *odczuwania i działania*: dzielenie radości i cierpienia braci, odgadywanie ich pragnień i troska o ich potrzeby, ofiarowanie im prawdziwej i głębokiej przyjaźni. Duchowość komunii to także zdolność dostrzegania w drugim człowieku przede wszystkim tego, co jest w nim pozytywne, a co należy przyjąć i cenić jako dar Boży; to umiejętność dania miejsca bratu i noszenie brzemion jedni drugich. Bez takiej postawy duchowej nie na wiele zdałyby się zewnętrzne narzędzia komunii.

Duchowość komunii rysuje się jako klimat duchowy Kościoła na początku trzeciego tysiąclecia; jako dynamiczne i wzorcowe zadanie życia konsekrowanego na wszystkich poziomach. Jest to główna droga dla przyszłości życia i świadectwa. Świętość i misja realizują się we wspólnocie, ponieważ Chrystus czyni się obecnym w niej i przez nią. Brat i współsiostra stają się sakramentem Chrystusa i spotkaniem z Bogiem – konkretną możliwością, a raczej nieodzowną koniecznością, aby żyć przykazaniem wzajemnej miłości w trynitarnej komunii.

■ ■ ■ *Słuchając słów bł. Jakuba Alberionego*

Jednym z etapów budowania Ciała Chrystusa na ziemi jest dla nas właściwe kształtowanie relacji wewnątrz Rodziny Świętego Pawła, która tworzy jakby wspólnotę parafialną w Kościele, jak nauczał Założyciel. Jedność Rodziny buduje się codziennym zaangażowaniem wszystkich jej członków. U podstaw tego procesu znajduje się wciąż ożywiana i pogłębiana duchowa tożsamość paulistów. Nie jesteśmy jakimkolwiek zakonnikami, ale posiadamy własny niepowtarzalny charakter i koloryt.

Z dzieła „Ut perfectus sit homo Dei” (III, 187.188)

Jedność duchowa. To jest część zasadnicza. Rodzina Świętego Pawła ma tylko jedną duchowość: integralnie żyć Ewangelią; żyć w Boskim Mistrzu, bo On jest Drogą, Prawdą i Życiem; żyć Nim tak, jak rozumiał to Jego uczeń, Święty Paweł. Ten duch tworzy duszę Rodziny Świętego Pawła; pomimo faktu, że jej członkowie (ustanowieni z połączonych Instytutów) są różni i działają na różne sposoby; jednak zjednoczeni są między sobą w Chrystusie i wokół celu Wcielenia i Odkupienia: „chwała Bogu, pokój ludziom”. [...] Ewangelia jednoczy wszystkich; przeżywana integralnie oznacza duchowość chrześcijańską, która jest jedyną, prawdziwą, niezbędną duchowością dla wszystkich. Różne zajęcia, ale jeden duch.

Kochać Pana całym swoim umysłem, całym swym sercem, całą swoją siłą i wolą. Kochać bliźniego jak samego siebie, przez podwójne działanie: odsuwanie od bliźniego zła, błędu, występku, grzechu, śmierci; przynoszenie tego, co dobre: prawdy, cnoty, łaski. Aby zrealizować to w pełni: zostawić wszystko, aby wziąć wszystko. Stokrotnie zabezpieczyć sobie życie wieczne. „Żyję już nie ja, ale Chrystus żyje we mnie” [Ga 2,20]: umysł Jezusa, serce Jezusa, wola Jezusa.

Być członkami żywymi i działającymi Mistycznego Ciała Jezusa Chrystusa. „Przyjdźcie do Mnie wszyscy, którzy utrudzeni i obciążeni jesteście. Ja dam wam wytchnienie” [Mt 11, 28]; „Idźcie na cały świat i głoście Ewangelię wszelkiemu stworzeniu!” [Mk 16, 15].

Droga

Wilekim wyzwaniem i powinnością paulistów jest stawanie się ludźmi komunikacji, która realizuje się przez „kulturę spotkania”. Komunikację musimy jednak rozumieć szeroko, nie zapominając o tym, że dotyczy ona także naszej relacji z Bogiem i z samym sobą. Komunikowanie z innymi życia z innymi oznacza najpierw budowanie zażyłości ze Źródłem życia. Czy jesteśmy ludźmi komunikacji?

Z «Listu Przełożonego generalnego, “Zgromadzenie synodalne” w służbie Ewangelii w kulturze komunikacji» (2020)

Sam Jezus jako „droga” staje się stylem życia, który mają przyswajać Jego uczniowie. W tej optyce ks. Alberione powiedziałby, że bycie uczniem to utwierdzanie się w Jezusie Mistrzu, Drodze, Prawdzie i Życiu; formowanie się w Nim; życie Jezusem Chrystusem, jak zostało to przedstawione w Ewangelii, co jest równoznaczne z „byciem świętym”. Świętość, która odzwierciedla świętość